

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **P. T. H.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 806/2003 - 17, ze dne 30. 9. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 2. 11. 2004 napadla žalobkyně (dále též stěžovatelka) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2559/VL-07-ZA-03-2003, ze dne 22. 8. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelce udělen azyl v České republice z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalovaný zároveň ve výroku rozhodnutí rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v Brně nadepsaným rozsudkem rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zrušení uvedeného správního rozhodnutí tak, že žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně v žádosti o udělení azylu ani v pohovoru k této žádosti žádný azylově relevantní důvod

netvrdila, když motivem její žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR poté, co zde dlouhodobě pobývala nelegálně. Závěry, které správní orgán z provedeného dokazování vyvodil, přitom nejsou s provedenými důkazy v žádném logickém rozporu. Z žádného ustanovení zákona o azylu pak nelze dovodit povinnost správního orgánu domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné, resp. činit k těmto příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 27/2003 - 59 ze dne 20. 11. 2003).

Včas podanou kasační stížností napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu z důvodu, který lze podřadit pod důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy že soud nesprávně posoudil právní otázku, když má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka rovněž tvrdí, že soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci. Důvodem odchodu stěžovatelky z vlasti bylo především její politické přesvědčení, které je v rozporu s oficiální vládni politikou její země. Stěžovatelka dlouhodobě sympatizuje s politikou demokratických vyspělých zemí západní Evropy a odmítá žít v zemi se socialistickým zřízením. Stěžovatelka se rovněž obává, že v případě návratu do vlasti budou její zdraví a život ohroženy.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala opakovanou žádost o udělení azylu dne 29. 5. 2003, pohovor k této žádosti byl proveden dne 3. 7. 2003 na žádost žalobkyně ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka. Do ČR přicestovala stěžovatelka dne 29. 6. 1995 na pozvání manžela za účelem sloučení rodiny a s úmyslem najít zde práci. Dceru nechala ve Vietnamu u starší sestry, jelikož neměla dostatek peněz na cestu i pro ni. V ČR byla v domácnosti, žila zde legálně až do roku 2000, kdy zmeškala termín prodloužení trvalého pobytu a bylo jí uděleno výjezdní vízum. Po jeho vypršení požádala dne 25. 5. 2000 o azyl poprvé. Azylové řízení bylo zastaveno poté, co se stěžovatelka opakovaně nedostavila k pohovoru. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka rozklad. Rozhodnutím ministra vnitra byl tento zamítnut a rozhodnutí 1. stupně potvrzeno. Žalobu proti uvedenému rozhodnutí nepodala, protože v té době s manželem zvažovali, zda neodcestovat zpět do Vietnamu. Manžel nakonec s ohledem na své závazky v ČR nemohl a sama se stěžovatelka vrátit nechtěla. Z toho důvodu jí marně uplynula lhůta k podání žaloby. Od dubna 2001 tak pobývala v ČR nelegálně. Byla správně informovaná, že opakovanou žádost o udělení azylu je oprávněna podat až po dvou letech. Tak i učinila, a to výhradně z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR. Před svým odchodem z Vietnamu žádné potíže se státními orgány neměla, důvody, pro které z Vietnamu odešla, byly ryze ekonomické, když zde z důvodu nedostatečné kvalifikace a nutnosti pečovat o dceru neměla stálé zaměstnání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti. Při vysoké míře shovívavosti při posuzování obsahových náležitostí kasační stížnosti pak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tvrzení stěžovatelky o nesprávném posouzení § 13 odst. 2, resp. § 14 zákona o azylu soudem by bylo lze teoreticky podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tzn. důvod tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Uvedenou vadu, stejně jako i další v kasační stížnosti tvrzený důvod udělení azylu tkvící v politickém přesvědčení stěžovatelky však tato uvádí poprvé od počátku azylového řízení. Výše popsané námitky nebyly vzneseny ani v průběhu správního řízení vedeného žalovaným, ani v žalobě proti jeho rozhodnutí. Z toho důvodu se ovšem jedná o skutečnosti, ke kterým Nejvyšší správní soud podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží, a nemůže být tudíž naplněn ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl jako nedůvodnou dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu